

[Bodil Koch.]

lig, det er rart og betryggende for præsterne, at de ikke er underkastet samme periodiske eftersyn, når der er nyvalg til menighedsrådene! Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er lige ved at finde det skammeligt, at man tænker sig at byde kvinder af i dag sådanne arbejdsvilkår.

Det har været nævnt, og det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit nævnte det allerede i sin ordførertale, at man kunne anlægge den betragtning, at sogne-medhjælperstillingerne skulle kunne søges både af mænd og kvinder. Det ville i givet fald være det eneste rigtige, synes jeg. Tanken afviser det ærede medlem med, at man normalt ansætter diakonisser og ikke diakoner i sognearbejdet, men jeg kan ikke se, at der overhovedet ligger nogen begrundelse heri, for når stillingen står åben både for mænd og kvinder, kan menighedsrådet og præsten udtage, hvem de vil have. Jeg tør derimod påstå, at hvis stillingen efter lovforslaget havde været beregnet for mænd, havde de folketingsmænd, som er medfor-slagsstillere, nok set lidt nøjere og lidt mere ansvarligt på enkeltheder i lovforslaget. Forøvrigt hørte jeg, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens navn var kommet med af en fejltagelse. Det var med beklagelse, jeg så hans navn stå under lovforslaget.

Men for at få holdt op: jeg tror, der er gode og frugtbare tanker på andre marker end denne. Spørgsmålet om kirkens arbejdsformer under vore dages vilkår er overmåde vigtigt, og hvis dette lovforslag kan blive et led i en tilbunds gående drøftelse af de mange problemer, der rejser sig i denne forbindelse, en drøftelse, som jo iøvrigt er i gang i vide kredse, har det ikke været uden virkning, uagtet jeg synes, at det har åbenbare svagheder, og så viser der sig jo også nok i en ikke ganske fjern fremtid nye og mere farbare veje og mål. Men det forekommer mig, at betingelsen for at indføre en eventuel kirkelig nyordning må være, at kravet rejses på bred basis fra kirkelig side og ikke ved private lovforslag på rigsdagen.

Fibiger: Det er ikke særlig fornøjeligt at fremsætte kirkelige lovforslag her i salen; hvad enten de kommer fra konservative eller venstre, bliver de sablet ned i første omgang. Det må være helt anderledes, og det må komme fra kirkelig side, sagde det ærede medlem, der sidst talte. Jeg er glad ved at høre, at det netop skal være fra kirkelig side, tingene skal komme frem, og at det ikke er her i salen, man skal drøfte dem.

Efter det ærede medlem fru Bodil Kochs tale har man indtryk af, at nu skulle man i virkeligheden til at ordne alle de kirkelige forhold her i landet på en helt anden måde end hidtil, og at det måtte drøftes i udvalg meget grundigt, og at det mere end hidtil skulle være den bekendelsesløse og konfessionsløse rigsdag, der på folkelig og bred basis og helt anderledes end hidtil skulle ordne det — men så må jeg melde mig fra. Det kan rigsdagen ikke foretage sig noget i; det må være fra kirkelig side, det kommer. (*Bodil Koch:* Det var det, jeg sagde!). Ja, men konklusionen var en anden, at nu skulle rigsdagen se at få det ordnet på en helt anden måde end hidtil, og det kan vi ikke.

Det er som sagt ikke morsomt at fremsætte kirkelige lovforslag, når de bliver sablet ned; det skete også i fjor, da jeg fremsatte mit forslag, men det generer mig i virkeligheden ikke, og det glæder mig, at også venstre er fremkommet med et lovforslag, der muligvis kan bidrage til, at der kan øves en bedre kirkelig indsats end tidligere. Hvad der fremkommer her i salen og andetsteds af forslag, som man mener kan bidrage til at fremme den kirkelige aktivitet, er jeg tilhænger af, og det er mit parti også.

Det er udmærket, når kirkeministeren taler om, at det er dyrt, og at kirkeligningen er steget til det dobbelte; men når det er andre foranstaltninger, regeringen foreslår, i social retning og den slags ting, har jeg ikke indtryk af, at man taler om, at alting er steget. For det første har man jo devalueret kronen her i landet, for det andet er prisstigning fremkaldt på anden vis, så det forbavser mig ikke, at kirkeligningen er steget til det dobbelte. Det afholder mig ikke fra at være med til noget som det foreliggende.

Det siges, at gennemførelsen af det lovforslag, venstre har fremsat, vil koste en uhyre masse penge. For det første tror jeg, en eventuel lov kun vil blive benyttet meget få steder, her i København og de store byer; andre steder vil det ingen betydning have. Men der kan være steder, hvor det kan være påkrævet, og hvis et menighedsråd enstemmigt vedtager det og præsten på stedet er med til det, må jeg gå udfra, at det er påkrævet.

Man har prøvet det i Aalborg, i Randers og her i København ved Helligåndskirken, og man har været glad ved, at forsøget har været gjort. Det ærede medlem fru Bodil Koch rasede stærkt imod dette, men selv om der ikke bliver noget ud af dette lovforslag, kan man fortsætte. Man kan nok samle penge sammen i sognene ved basarer eller